

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кжм1-38/19
Дана: 06.09.2019. године
К р а г у ј е в а ц

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу за малолетнике састављеном од судија Марине Илић, председника већа, Мирјане Војиновић и Ружице Ђурђевић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у поступку према малолетном АА и малолетном ББ, Општина Свилајнац, због продуженог кривичног дела тешка крађа из чл 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 61 КЗ у вези члана 33 КЗ и др, одлучујући о жалби Вишег јавног тужиоца у Јагодини, жалби браниоца малолетног АА, адвоката Иване Милосављевић из Свилајнца и жалби браниоца малолетног ББ, адвоката Ивана Милошевића из Јагодине, изјављеним против решења Вишег суда у Јагодини Км.бр. 31/18 од 12.04.2019. године, у седници већа одржаној сходно члану 447. став 2. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, дана 06.09.2019. године, донео је једногласно

РЕШЕЊЕ

Поводом жалби Вишег јавног тужиоца у Јагодини, браниоца малолетног АА, адвоката Иване Милосављевић и браниоца малолетног ББ адвоката Ивана Милошевића, а по службеној дужности, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** решење Вишег суда у Јагодини Км.бр. 31/18 од 12.04.2019. године, само у делу одлуке о имовинскоправном захтеву, па се сходно одредби члана 79 став 1 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично правној заштити малолетних лица, оштећени ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, НН, ЊЊ, ОО и ПП, упућују на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док се жалба Вишег јавног тужиоца у Јагодини, жалба браниоца мал. АА, адвоката Иване Милосављевић и жалба браниоца малолетног ББ, адвоката Ивана Милошевића, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепено решење у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Решењем Вишег суда у Јагодини Км.бр. 31/18 од 12.04.2019. године у ставу I према малолетном АА и према малолетном ББ, изречена је, сваком понаособ, васпитна мера упућивање у Васпитно поправни дом у Крушевцу и одлучено је да ће о престанку мере суд накнадно одлучити, с тим што њено трајање не може бити краће од шест месеци, нити дуже од четири године, а да ће сходно члану 21. став 3. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, суд сваких шест месеци разматрати да ли постоје основи за обуставу извршења ове мере или да за њену замену другом васпитном мером. Сходно члану 67. став 2. наведеног закона малолетном АА у трајање изречене васпитне мере урачунава се време проведено у притвору у периоду од 21.03.2019. године до 12.04.2019. године.

У ставу II наведеног решења према малолетном АА обустављен је поступак сходно одредби члана 78. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и

кривичноправној заштити малолетних лица у вези са чланом 423 тачка 2 ЗКП, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ у вези члана 33 КЗ, по предлогу за изрицање васпитне мере Вишег јавног тужилаштва у Јагодини Ктм.број 61/18 од 10.08.2018. године.

У ставу III, сходно одредби члана 79 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица оштећени се упућују на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, а у ставу IV се одређује да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведеног решења жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Јагодини, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да се побијано решење укине и предмет врати на поновну одлуку или исто преиначи, тако што ће другостепени суд изрећи васпитну меру упућивање у васпитно поправни дом малолетном АА и за продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ у вези члана 33 КЗ и члана 61 КЗ, за које је поступак обустављен.

- Бранилац малолетног АА, адвокат Ивана Милосављевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о изреченој васпитној мери, као и допуну жалбе са предлогом да се побијано решење преиначи, тако што ће се према малолетнику обуставити поступак за сва кривична дела која му се стављају на терет или да се у ставу I диспозитива побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

- Бранилац малолетног ББ, адвокат Иван Милошевић, због одлуке о васпитној мери, са предлогом да се побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или преиначи тако што ће се малолетнику изрећи блажа васпитна мера.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је у свом поднеску Ктр.І-42/19 од 09.08.2019. године предложио да се побијано решење укине и предмет врати на поновну одлуку или преиначи, тако што ће Апелациони суд малолетном АА изрећи васпитну меру упућивање у васпитно поправни дом и за продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ у вези члана 33 КЗ и члана 61 КЗ, за које је поступак обустављен, а да се жалбе бранилаца малолетника одбију као неосноване.

Апелациони суд у Крагујевцу је у седници већа за малолетнике одржаној у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку (ЗКП), у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, размотрио целокупне списе предмете, заједно са побијаним решењем, па је по оцени жалбених навода и предлога и мишљења и предлога Апелационог јавног тужиоца, нашао:

Жалбе Вишег јавног тужиоца и бранилаца малолетника су неосноване, а да поводом истих, по службеној дужности, побијано решење треба преиначити у делу одлуке о имовинскоправном захтеву.

Испитујући побијано решење сходно члану 451. ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, Апелациони суд је ценио жалбене наводе да је побијано решење донето уз постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 и тачка 3 ЗКП, навођењем да је изрека побијаног решења

нејасна и неразумљива, да решење нема јасне разлоге о одлучним чињеницама, па овакве жалбене наводе оцењује као неосноване.

Супротно жалбеним наводима, изрека побијаног решења је јасна и разумљива, јер је првостепени суд поступио сагласно одредби из чл. 78 ст. 3 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, којом одредбом је прописано да веће доноси решење када изриче васпитну меру, да се у изреци наводи само која се мера изриче, док ће у образложењу навести опис дела и околности које оправдавају изрицање васпитне мере, јер из исте произилази према којим малолетним лицима се изричу васпитне мере, уз позивање на одговарајуће законске одредбе Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично правној заштити малолетних лица и то на члан 10, члан 11 став 1 тачка 3, члан 12, члан 21 и члан 74 наведеног закона, да је првостепени суд према сваком малолетном понаособ изрекао изрекао васпитну меру упућивање у васпитно поправни дом у Крушевцу, одређујући на који начин и у којој установи ће малолетни АА и малолетни ББ извршавати изречене васпитне мере, одређујући сходно наведеним законским одредбама, да ће о престанку мере накнадно одлучити, да њено трајање не може бити краће од шест месеци, нити дуже од четири године и да ће суд на сваких шест месеци разматрати да ли постоје основи за обуставу извршења ове мере или за њену замену другом васпитном мером, како је то ближе наведено и описано у ставу I побијаног решења.

Из образложења решења јасно произилазе описи кривичних дела која су малолетници извршили, а по предлозима за изрицање васпитне мере Вишег јавног тужилаштва у Јагодини Ктм. Број 104/18 од 07.03.2019. године и предлогу под истим бројем од 28.12.2018. године (у образложењу омашком се наводи исти датум 07.03.2019. године, иако је очигледно да се ради о предлогу од 28.12.2018. године, што произилази из чињеничног описа поднетог предлога) као и по предлогу Ктм. број 102/18 од 05.12.2018. године и предлогу КТМ 64/18 од 25.12.2018. године. Такође, у ставу II изреке побијаног решења јасно се наводи да је према малолетном АА обустављен поступак по предлогу за изрицање васпитне мере Ктм.61/18 од 10.08.2018. године, а у образложењу побијаног решења је садржан опис кривичног дела, за које, по правилном налажењу првостепеног суда, није доказано да га је малолетник извршио на начин и радњама како је то описано и о чему су дати јасни и аргументовани разлози које овај суд у потпуности прихвата и на исте упућује, да није било јасних и несумњивих доказа да је малолетник извршио наведено продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и члана 61 КЗ, када су лица која су означени као саизвршиоци у извршењу тог дела са малолетником, као блиски сродници, користили своје законско право да не сведоче, а малолетник негирао учешће у извршењу дела односно у предузимању радњи које му се стављају на терет, а других несумњивих доказа у том правцу није било.

Супротно жалбеним наводима, везано за кривична дела описана у образложењу побијаног решења у ставу I, од тачке 1 до 9, правилан је закључак првостепеног суда да су описане радње у својству саизвршилаца предузели малолетни АА и малолетни ББ, а у ставу II под тачкама 1, 2, 3 и 4, малолетни ББ. Наведено чињенично стање првостепени суд је утврдио на основу одбрана малолетника који су признали предузете радње, а њихова признања су, како то правилно утврђује првостепени суд, потврђена исказима оштећених, записницима о увиђају лица места, криминалистичко – техничком документацијом и делом из потврда о одузетим предметима од малолетника и потврда о враћеним предметима одређеном броју оштећених лица, а везано за кривично дело недозвољена производња, држање ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, чије извршење такође нису оспорили, њихово признање је потврђено исказом оштећеног РР да су му описане ствари у виду 22

комада патрона за ловачку пушку калибра 12 мм које су му одузете враћене од стране полиције. Вештачењем од стране вештака балистичара је утврђено да се ради о муницији за ватрено оружје чије је набављање и држање дозвољено грађанима, уз одобрење надлежног државног органа, које одобрење малолетници нису поседовали.

По налажењу другостепеног суда, стоје наводи жалбе браниоца малолетног АА да првостепени суд на страни 10 побијаног решења наводи да је малолетник неовлашћено носио муницију за ватрено оружје чије је набављање и држање грађанима дозвољено само уз одобрење надлежног органа и да наводи да је то описано на начин као у ставу II тачке 9. образложења, које у образложењу нема, међутим очигледно се ради о техничком пропусту, с обзиром да се ради о тачки 9 описаној у ставу I образложењу решења, међутим не ради се о таквој повреди поступка која би побијано решење чинила неразумљивим у мери која би оправдала његово укидање.

Такође, пропуст првостепеног суда, након поновног једновременог суђења да уреди чињенични опис дела описан у ставу I, тачка 1 до 4, због чега је у чињеничном опису радњи мал. АА и мал. ББ, за које је утврђено да су извршили наведено, између осталог, да дело чине ...“по претходном договору и заједничким деловањем са мал. АА...” (како је то описано у моменту када је поступак према мал. АА због недоступности био раздвојен), не чини решење у тој мери неразумљивим, да би исто било укинито, јер је очигледно да се ради о истом лицу, малолетном АА.

Првостепени суд је на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, сходно одредби члана 419 став 2 ЗКП, у образложењу побијаног решења одређено и потпуно изнео чињенице из којих разлога их узима као доказане или недоказане, дајући оцену веродостојности противречних доказа, сходно одредби члана 428 став 8 ЗКП и правилно и потпуно утврдио чињенично стање и за своју оцену дао детаљне и аргументоване разлоге које у свему прихвата и овај суд. Из изнетих разлога се, супротно жалбеним наводима, по оцени овог суда, неосновано у жалбама доводи у сумњу оцена изведених доказа (по наводима жалбе јавног тужиоца у односу на део решења којим је обустављен поступак против малолетног АА услед недостатка јасних и несумњивих доказа да је предузео поједине радње које су ушле у састав продуженог кривичног дела тешке крађе које му се стављају на терет оптуженим актом КТМ-61/18 од 10.08.2018. године и по наводима жалбе браниоца малолетног АА у односу на радње извршења за које је првостепени суд утврдио да их је малолетник извршио у саизвршилаштву са малолетним ББ) из којих разлога су жалбени наводи везани за погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, по налажењу другостепеног суда побијано решење није донето уз битне повреде одредба кривичног поступка које би се састојале у нејасној изреци или у недостатку разлога јер су одлучне чињенице детаљно анализирани као и изведени докази, а затим изнета правна оцена дела, при чему је посебна пажња посвећена одлукама о васпитним мерама које су изречене према малолетном АА и малолетном ББ.

Наводи жалбе бранилаца малолетника да су им изречене престроге васпитне мере и да приликом одлучивања о истима првостепени суд није на одговарајући начин ценио да им до сада нису изрицане васпитне мере, да није водио рачуна ни о тежини и природи извршених кривичних дела и да сходно томе није на правилан начин сагледао све околности које утичу на врсту васпитне мере и да би се блажим васпитним мерама могла постићи сврха изрицања васпитних мера су од стране другостепеног суда оцењени као неосновани.

Приликом изрицања васпитне мере према малолетном АА првостепени суд је правилно ценио чињеницу да је у време извршења кривичних дела имао статус старијег малолетног лица, његов ранији живот, степен поремећаја понашања, тежину и природу учињених дела, а које чињенице је сходно одредби чл. 64 Закона о малолетним учиниоцима кривичних и кривичноправној заштити малолетних лица утврдио испитивањем родитеља малолетника, прибављањем мишљења органа старатељства, испитивањем средине у којој и прилике под којима малолетник живи, као и друге околности које се тичу његове личности и понашања. Центар за социјални рад у Свилајнцу је доставио више извештаја, при чему из првог извештаја произилази да без обзира на дисфункционалне родитељске односе који су настављени и након њиховог развода (због којих је због занемаривања родитељској дужности био смештен у хранитељску породицу у периоду од 2011 до 2016. године) и на његово дружење са вршњачком групом која промовише девијантно понашање, стимулише и доприноси његовом кримогеном понашању, да би изрицање васпитне мере појачан надзор органа старатељства постигао успех код малолетника да убудуће не врши кривична дела јер је у међувремену мајка преузела бригу о њему и малолетник исказао мотивисаност да ради. Међутим, како Центар за социјални рад није успео да са мајком и оцем малолетника успостави контакт и сарадњу, да они немају увид где се малолетник налази, где и са ким борави (опречне изјаве родитеља о томе) у ситуацији када је породична структура малолетника нарушена јер отац одговорност за понашање и потребе малолетника усмерава ка мајци а да она са друге стране нема довољно капацитета и вештина како би правилно усмерила његово понашање и извршила адекватан надзор над њим, да је окренут вршњачкој групи лица са развијеним деликвентним понашањем који га додатно негативно стимулишу да и даље врши кривична дела, стручни тим се изјаснио да његово праћење и стручно усмеравање није могуће. Из изнетих разлога правилно је поступио првостепени суд када је према малолетном АА, без обзира на чињеницу што му раније нису изрицане васпитне мере, у ситуацији која је детаљно анализирана, с обзиром на степен васпитне запуштености, да је у најбољем интересу малолетника да му се изрека заводска васпитна мера - упућивање у васпитно поправни дом. Применом одредбе чл. 21 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично правној заштити малолетних лица, којом је прописано да се ова васпитна мера изриче када је према малолетнику, поред издвајања из дотадашње средине, потребна примена и појачаних мера надзора и посебних стручних програма васпитања, и по налажењу другостепеног суда, подстицајно ће утицати на јачање личне одговорности и на његово васпитавање и правилан развој личности како би се обезбедило поновно укључивање малолетника у друштвену заједницу, сходно одредби чл. 10 наведеног закона.

Такође, првостепени суд је приликом изрицања васпитне мере према малолетном ББ правилно ценио чињеницу да је у време извршења кривичних дела био млађе малолетно лице, да је дела наставио да врши и као старије малолетно лице, да из више извештаја Центра за социјални рад који су достављани током поступка произилази да је рођен као прво од осморо деце својих родитеља који су корисници новчане и натуралне социјалне помоћи од 2008. године, да време проводи углавном ван куће у друштву са старијим лицима склоним деликвентном понашању, да су родитељи пасивни у својим родитељским улогама и да су актуелно прихватили понашање малолетног сина, да немају контролу и увид у његово кретање и понашање и да раније изречен васпитни налог, да редовно похађа школу, није испунио и школску 2017/2018 завршио као неоцењен, није дао резултате, да се малолетник не одазива на позиве центра, да не сарађује са истим, да често мења боравиште и не увиђа штетне последице свог понашања. Првостепени суд је супротно жалбеним наводима правилно поступио када је прихватио мишљење стручног тима центра да је малолетника неопходно издвојити из дотадашње средине ради вршења појачаног утицаја на њега, у циљу усмеравања његовог понашања и васпитања да убудуће не чини

кривична дела и да треба применити појачане мере надзора и посебне стручне програме васпитања у циљу његовог поновног укључивања у друштвену заједницу.

Чињеница је да малолетном АА до сада нису изрицане васпитне мере, да је ББ био изречен васпитни налог да редовно похађа школу, који он није успешно извршио, међутим, имајући у виду стање васпитне запуштености оба малолетника, правилан је закључак првостепеног суда да се то стање не може отклонити мерама појачаног надзора, већ да је неопходно њихово подвргавање трајнијем преваспитању у одговарајућој установи и под надзором стручних лица. Правилно првостепени суд налази да је неопходно малолетног АА и малолетног ББ издвојити из дотадашње средине, обезбедити им помоћ и стални надзор од стране стручног лица и да ће се њиховим смештајем у васпитно поправни дом утицати на задовољење њихових развојних потреба. Правилном применом закона, првостепени суд је сходно одредби чл. 10 чл. 11 ст. 1 тач. 3 и чл. 12 и чл. 21 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично правној заштити малолетних лица, изрекао према малолетном АА и малолетном ББ, сваком понаособ, васпитну меру упућивање у васпитно поправни дом, руководећи се тиме како се на најадекватнији начин могу отклонити пропусти у њиховом развоју, образовању, васпитању и понашању, како би сврха изрицања васпитних мера у свему била остварена. Истовремено, сходно напред наведеним законским одредбама, првостепени суд је одредио да трајање мере не може бити краће од шест месеци нити дуже од четири године, дакле у границама одређеним законом и да могу трајати само колико је потребно да би се остварила сврха васпитних мера. Првостепени суд ће кроз контролу извршења изречених васпитних мера, у смислу надзора над извршењем а по потреби и непосредним надзором и контролом извршења васпитних мера, прибављањем извештаја о току и резултатима извршења мера преко извештаја који се у одређеним временским интервалима достављају од стране надлежног органа старатељства и управе завода и обилажењем малолетника, у зависности од тога са каквим успехом се спроводи утврђени програм поступања, утврдити да ли постоје основи за обуставу извршења ове мере или за њену замену другом васпитном мером.

Из изнетих разлога, жалбени наводи и предлози бранилаца малолетника да им је требало изрећи блаже васпитне мере, оцењени су као неосновани.

Правилно је првостепени суд сходно чл. 67 ст. 2 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, малолетном АА у трајање изречене васпитне мере одредио да се има урачунати време проведено у притвору од 21.03.2019. године до 12.04.2019. године.

Такође, правилна је одлука првостепеног суда да се сходно одредби чл. 79 ст. 1 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица оштећени упуте на парницу ради остваривања имовинско правног захтева, с обзиром да су малолетницима изречене васпитне мере. Међутим, првостепени суд је у изреци решења и у образложењу само уопштено навео да оштећене упућује на парницу, не прецизирајући појединачно о којим се лицима ради, што представља сметњу да они своја права остварују у парничном поступку, па како из списка предмета произилази да су се оштећени приликом испитивања изјашњавали да ли истичу имовинскоправни захтев, другостепени суд је правилном применом закона у том делу преиначио побијано решење тако што је оштећене ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ГГ, ЉЉ, ММ, НН, ЊЊ, ОО и ПП, који су истакли имовинскоправни захтев, сваког појединачно, упутио да своје право на остваривање имовинскоправног захтева могу остваривати у парничном поступку, сходно напред наведеној законској одредби.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Крагујевцу, на основу чл. 459 ст. 1 ЗКП и чл. 457 ЗКП у вези са чл. 4 и чл. 42 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, одлучио је као у изреци решења.

Записничар
Весна Митревска,с.р.

Председник већа за малолетнике – судија
Марина Илић,с.р.